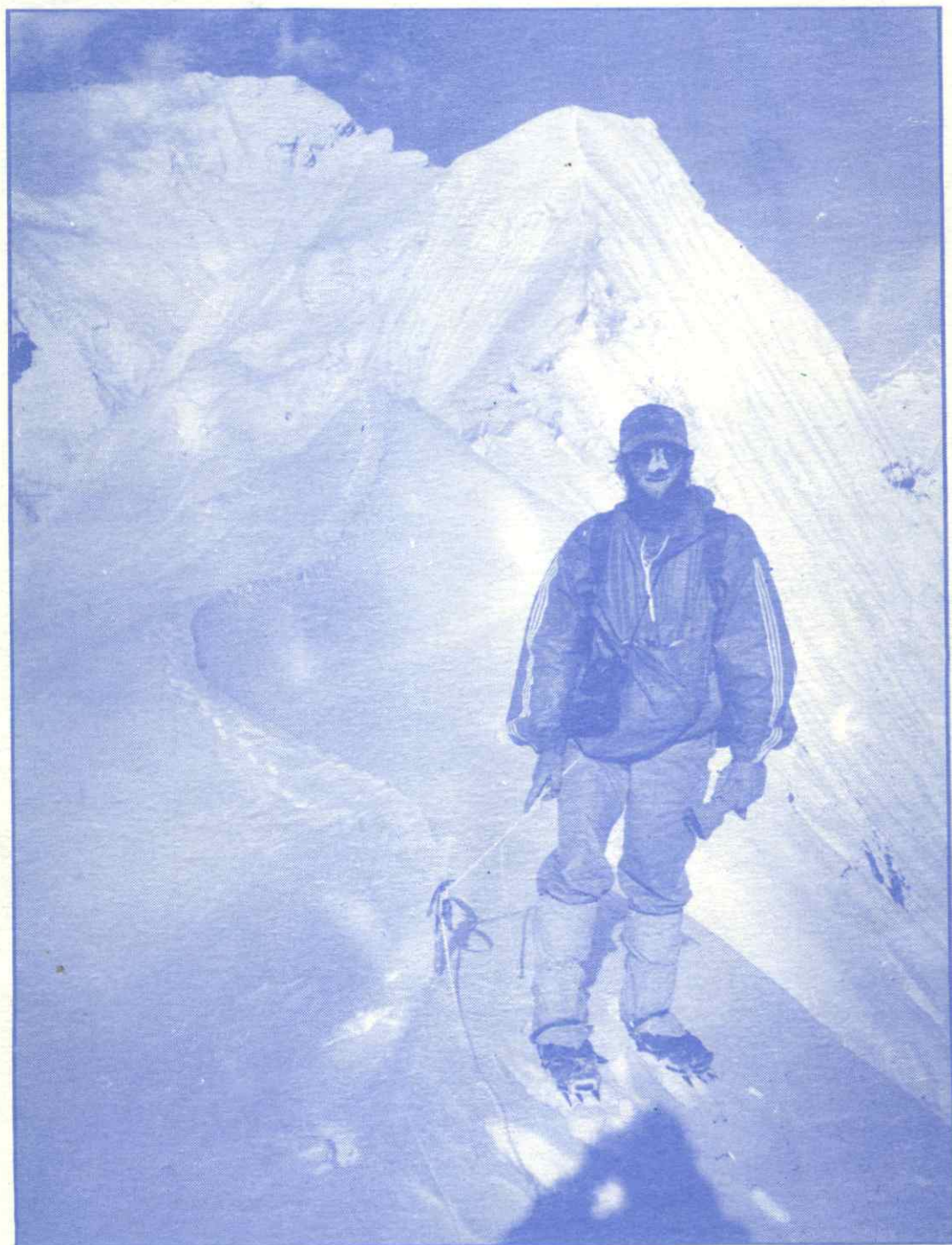

Zpravodaj '88

horolezecký oddíl - t.j. Tesla Žižkov

Na vrcholu Kala Patar

Pod vrcholem Island Peaku (titulní strana)

Z P R A V O D A J 888

Horojezecký oddíl

Tř. Veselá Žižkov

určeno pro vnitřní potřebu

Obsah

Plán činnosti v roce 1989	2
Oddílové výstupy roku 1988	3
Další významnější výstupy v roce 1988	
Oddílový žebříček lezců 1988	4
Ohlédnutí za sezonou	
Nejvyšší kopec světa	5
Blízko nebe	6
Nemocnice na kraji města	8
Krym 88	11
S kolem do hor	14
Italské Arco skoro jako Ádr	
Když se v Tatrách neleze	15
Vzájemnost	16
Když se nedaří	17
S těžkým srdcem	18
Cesty pod Everestem	19
Oddílové výročí 1988	22

Volná příloha Adresář

P L Á N Č I N N O S T I V R O C E 1 9 8 9

leden	8. Jablonecký lyžařský maraton /Kordík/ 14.-15. Kozákovský ledepád /Hloušek/
únor	11. Orlická padesátka /Kordík/ 18.-19. Oddílový přejezd Krkonoš a Jizerek /Konrád/
březen	1 týden Vysoké Tatry /Pokorný/ 18.-19. Polské Tatry - Zakopané /Z. Kindl/ 15.-30. Krkonoše - přijetí sovětských horolezců z Krymu /Šindelář/
duben	1.-2. NDR Sasko Rathen /Hloušek/ 15.16. Suché stěny
květen	7.-9. Horolezecký jezo v Adršpachu /Čermák/ 20.-21. Prachavské skály /Sajdl/ 15.-30. Krym SSSR /Římen/
červen	3.4. Iruboskelsko /Šubrt/ 17.-18. Labský štěrbe nebo Ostrov /Pokorný/
červenec	jeden týden Vysoké Tatry /Hybner/ 15.-16. Příhrady, Drábské světničky/Šindelář/ 15.8.- 15.8. Pánaké hory /Vojtěch/
srpen	jeden týden Adršpáňské skály /Manych/ 12.-13. Iruboskelsko /Šubrt/ 1.-30. Kavkaz SSSR /Pokorný/ve spolupráci s JIO Turnov
září	1.-3. Festival horolezeckých filmů Adršpach /Manych/
říjen	7.-8. Bořeň /Pokorný/ 14.-15. Vajscimpl dálkový pochod /Doubrava/
listopad	4.5. Poslední slavnost oddílu /Konrád/ 18.-19. Klokočské skály - nácvik chytání pádů /Hybner/
prosinec	2.-3. Cernolice /Římen/ 24.-25. Jizerské hory skály nebo běžky /Hloušek/

Příležitostná činnost

- 1/ Individuální a skupinová lezecká činnost /všichni členové/
- 2/ Speciální příprava v tělocvičně TJ /Vojtěch/
- 3/ Zvalitnění členské záležitosti se zaměřením na získání nových výkonů na různých tříd /výbor/
- 4/ Vysolení nových evičtelských kádřů /Hloušek, Čermák/
- 5/ Plnění odznaku zdatnosti /Čermák/
- 6/ Účast na akcích MV HS ČSPV /výbor/
- 7/ Soutěž o bronzovou plaketu /Římen, Hloušek/
- 8/ Dárcevatví krve /Konrád/
- 9/ Prospěšná činnost /Římen/

Plán schůzí

Členská schůze - 3., 6., 9. a 11. měsíce, poslední pondělí v měsíci
z 18.00 hod v zasedací místnosti TJ Tělocvična Žižkov
Výroční členská schůze leden 1990 /datum bude upřesněno/
Výborové schůze - operativně dle potřeby

ODÍLOVÝ ŽEBŘÍČEK LEZCŮ 1988

	velehory	cvičné	body
1. Šimáček	15	141	800
2. Šindlář	2	94	500
3. Tomek	27	303	4400
4. Křemen	5	163	1000
5. Tomek	5	152	1000
6. Šauer	1	141	800
7. Hloušek	3	72	800
8. Šauer	2	139	700
9. Šauer	5	105	700
10. Šauer	5	53	600
11. Šauer		75	500
12. Šauer		72	200
13. Šauer		54	200
14. Šauer	4	25	200
15. Šauer		49	100
16. Šauer		51	177
17. Šauer		34	110
18. Šauer	2	12	88
19. Šauer		17	70
20. Šauerová		12	61

ZMĚDNUTÍ ZA SEZONOU 1988

... jsme měli rádi pískovcové věže Českého ráje a bílé stěny Srbska. Tatry byly pro nás vzdálenými veškerými, když nic neexistovalo. Když jsem pročítal přehled o výstupu našich členů v tomto roce, napadlo mě, jestli bychom neměli zůstat stejní, jenom se mi zdá, že místo obvyklých sezónních "sedů" a ojedinělých výstupů v Tatrách prošli bychom zraněním cestovní kanceláře.

... se sezónou a letošní úspěšné sezóně bylo v dubnu přijetím skupiny světových lezců z družebního klubu Krym. Naše výprava od 20. až 30. května desetičlenná výprava našich členů - hostů - vedena Mílou Štaňka /J. Šimáček, P. Blahna, J. Zeman, J. Šauer, J. Jambor, V. Plaček, J. Bukvic, J. Kněbort, J. Šauer/ - úspěšně zdolala terény slunného Krymu. Vrátili se opáleni a s bohatou sbírkou. Kluci hlavně připravili půdu pro hlavní cíl - výstup na vrcholcích de centrálního Pamiru.

... 15. července až 31. srpna odletěli V. Tomek, J. Šauer, M. Šauer, P. Blahna, M. Šindlář, P. Štaňka, V. Křemen, M. Šauer, J. Šauer, J. Pulc, J. Drahoňovský a D. Pařík na ledovec Šauer, a zde uskotočili výstupy na sedmitisícové štíty - Pik Rosolov a Pik Rosolovské. Zamrazilo mě v zádech při vyprávění o úspěšném výstupu, ale vše skončilo dobře.

... 15. srpna na cestě další výprava za hranice všedních - expedice - Šauer /1.8-4.11./ Zúčastnili se jí J. Hloušek, V. Šauer, J. Šauer, J. Šauer, J. Bernátek, L. Oujezdský a V. Štaňka. Všechni byli v buse campu pod Mt. Everest a s tímto cílem - Šauerové vrcholy Damphus peak a Island peak.

... tři úspěšných výprav jezdili ven i jednotlivci: v srpnu se sezónou lezl P. Blahna po bílých stěnách Šauer, ve výškových Alpách a v italském Arsu. Vlasta Hlaváček a Jiřík Šauer pokračovali řadu výstupů v Turdské soutěsce u rumunské Kluby a na štá-

ronový člen Vláda Sojka si vyběhl na pár pětitisícovek Fánckých hor a v obrovské stěně Jagnobu strávil dny, na které určitě jen tak nepoučeno.

Budeme i my ostatní vzpomínat na tuhle sezonu jako na vyjimečnou, nebo se časy opravdu mění?

NEJVYŠŠÍ KOPEC SVĚTA

Milan Šindelář

Dneska, když letní sezona dávno skončila a zimní nezačala a člověk má čas i nutkání se hrabat ve vzpomínkách a fotkách, dneska už nezbylo žádné tajemství. Všechno skončilo a ví se jak, každý může porovnat svoje představy se skutečností. Ale ví se taky, jak to začalo? Nejjednodušší odpovědí je: vloni, když přišlo pozvání... Ale já myslím, že historie sahá mnohem dál.

Tenkrát, v dobách, kdy na e horolezectví bojovalo o úspěchy na prvních osmítisícovkách, byl vztah mezi "osmou", ale i většinou asijských pohoří a širší horolezeckou veřejností dost platonický. Ale podmínky se pomaloučku měnily a natínece sám časem nabyl trochu zkušeností, které ho snad i opravňovaly... A tehdy - možné to bylo v zimním valdštejnském bivaku, kdy rumová vánice fičela a žernetová kroupy bubnovaly o stán /rozuměj o stůl/ - určitě někde řekli: hej, na tu osmu to asi nikdy nebude, ale chtělo by to tam na pět tisíc vykopnout tu sedmičku... Každý má svůj svět. A tak se narodil název kopec na jeho čele. Jméno ještě neměl - ale znáte to: jak se něco podobného vypustí z huby, mělo by to být trochu jako slib. Od té doby uteklo ještě dost času, než se ten sen stal skutečností. Ale to už můžeme každý porovnávat ten svůj "sen" a tu svojí skutečnost.

Když mám mluvit za sebe, bylo všechno trochu jinak. Když jsem ani jeden nosič - takže po usilovném překládání bagáže na beavřítečka leti tich a nákladáčích jsem v Džirgitolu očekával, kdy s námi společnou přítomní Sasové vyjednávat cenu za vynášku na Moskvina. Naštěstí ten, kdo má nárok, a to jsme tentokrát byli my, si za svoje rubliky najedou vertaljet a uděle tu děsivou strefku za 35 minut /pěšky 7až 11 dnů/.

Po jakés takés aklimatizaci, což je vsměs hrabání ve těrku, jsme odešli na nečisto na Koržu. A už je o čem přemýšlet. Třeba o psychice. Kolektivu a jednotlivce. Najednou ztrácíme původní společnou ideu a motivace jednotlivců je řekněme v různých rovinách. Ale aby se jenom nepřemýšlelo, prověřuje zatím realita naši připravenost - i představy. Rozhodně - přísahám - jsem si nemyslel, že gastájm Kukutazku. Ale taky jsem si nemyslel, když jsem si ve Skaláku přidával kolečko právě kvůli tomuhle, že se tady dostanu do stavu, kdy nezvednu nohu. Bylo to už po aklimatizaci na piku Vorobljova, takže pro stručnost cituji ze svého deníčku: 11. den - ZT, 4200 - 1. tábor 5100 - pocit: s 15 - 20 kg báglem se mi to šilene stoupání zdá úplná paráda - jsem pln optimizmu stran fyzického výkonu. 12. den - 1. tábor 5100 - ZT 4200 - pocit: ráno fajn, při sestupu slabší, po sestupu úplně bez výkonu - což v praxi znamenalo, že asi 3 km "po rovině" do tábora byly asi nejtěžší kilometry v mém životě. Není nezajímavé, že při aklimatizačním výstupu do 1. tábora na Korže mělo aklimatizační potíže více členů. Myslím, že stojí za to se aklimatizací zabývat podrobněji a odborněji.

Teď mě napadlo, že nejlepší způsob, jak stručně a pravdivě přiblížit svoje pocity, jsou citáty z deníčku. Tak tedy: Den 16. - ZT 4200 - 1. T 5100 - odcházíme na Koržu naostro. Jdeme zkratkou, je trochu techničtější a za špatného počasí může být nebezpečná.

Den 17. - 1.T. 5100 - 2.T. 5800 - stoupáme z 1.T., nerakový zlom, fůka, slunce pere, ale vcelku to jde, chce to jen spoustu vřle. Krok za krok přemýšlám, že nebylo tak od věci přečíst si tady "Stařec a moře".

Den 18. - 2.T. 5800 - 3.T. 6400 - Asi 200 m fixů začíná hned za bivaker, ale jsou tam spíše pro formu, i když: těžko na cvičitě... V sedle 5100 fouká tak silný ledový vítr, že bere chuť. Do 6400 dorážíme dost zdeptaně a za světla lezeme do spacáků. Je hrozná kosa, ale sám výborně.

Den 19. - 3.T. 6400 - vrchol 7105 - 3. T. 6400. Ráno balíme jen s náhrou. Vyrážím o něco později asi v 10,30 hod. Jdu svým tempem, necítím vážné potíže. Ve 14,30 přicházejí mraky. Na posledním pilíři potkávám na sestupu kluky. Rozmlouvají mi, abych šel sám. Ale máš nic není a vím, že když se teď vrátím... Viditelnost se dále zhoršila. Teď se ukaž! V duchu plibuji dětem, že půjdu nejdále do 18,00 hod. V 17,30 hod docházím na vrchol, fotím vrcholovou plaketu a svoje talimany, viditelnost 20 metrů. V 17,45 začínám sestupovat - sám a sám na celém hřebeni. Za soumraku vidím tábor ... vítězství!

Den 20. - 3.T. 6400- ZT 4200. Druhá noc v 6400 je horší než první. Konečně mazat dolů. Padá sníh. Ledové pole pod 5,8 je nepříjemná. V 5,1 vaříme. V ZT dlema do noci pijeme kafe a litujeme, že zbyla jen jedna flaška rožky. Běda s Petrem jsou na piku Komunistu..

A konečný pocit? Rozhodl jsem se, že nebudu považovat zdolání piky Karženěvské za neúspěch, i když ten náš kopec se měl jmenovat jinek. Až na jednoho jsme tu všichni byli poprvé. Viděli jsme dost těžce, ale se snažili o totéž a zdaleka ne všem se to povedlo. Viděly jsme, že i tu nejvyšší cenu, jakou je možné za podobné speže- ní získat. Co můžeme chtít víc? Zdolali jsme nejvyšší kopec světa!

... když letní sezona dávno skončila, zimní nezačala a...
... a čas hrabat se ve vzpomínkách a fotkách, neap-
... nelogická myšlenka: Menašel by se někdy v budoucnu
... kousek vyšší kopec než ten nejvyšší?

B L Í Z K O N E B E

Vladimír Tomek

Život: Život je jen náhoda,
jednou jsi dole, jednou nahoře...

Tak jsem zase jednou nahoře. Stojím na konci svého půlročního snažení, jež obě bláhovými cíle bylo po lapat pár čtverečních metrů ušoukaného sněhu na vršku toho kopce. Ta hora podě mnou se jmenuje pik Karženěvské a uprostřed Pamíru trčí do výše 7 105 metrů. Ale zatím zraje.

Začalo to někdy v únoru, když mi Pepa nabídl účast na expedici, kterou byl dobrodružný. Neváhal jsem ani na okamžik, protože jsem si v hluboké duši ukončit svoji lezeckou kariéru nějakým důstojným kopečkem. Důležitě bylo zpočátku dusno, ale když jsem ženě jako vždycky sdělil, že tentokrát je to ale opravdu naposledy, mlčky souhlasila. Důvodem pro navrhnutí řešení spousty problémů, které sebou příprava kaž-
dý takový výstup přináší. Nakonec jsme se tedy všichni sešli na rozgyňce v tůči. Deset chalup, každý samorost a originál, celkově pak kopec celkem dobrá parta.

Ke ~~načtyřem~~ loučení odlétáme vstříc šestitýdennímu dobrodružství směr Jankva, Džingital, ledovec Moskvin, bratru 6000 kilometrů.

V Tádžickém Dusanbe na nás dýchá Orient a to nejen svými čtyřiceti stupni ve stínu. Asijská architektura, šikmoci domorodci, ruch bazaru, to vše na nás silně působí. Naši krymští přátelé nás čekají v alpbaze. Moc šikovné zařízení pro horolezce a turisty. Kdo přijde, může se vyspat, umýt uvařit. A to vše zdarma a bez jakýchkoliv poplatů. To tak být v Tatrách./ Druhý den polovina z nás odjíždí do Džirgitalu. Bvěstě kilometrů na korbě drkotajícího gruzavíku, úmorné vedro, mračna prachu, žízeň. Přesto však nezapomenutelný zážitek. O půlnoci nás řidič vykládá na polním letišti v Džirgitalu. Ráno při létání Andulou ostatní kluci. Než nám zajistí vrtulník do hor, máme několik dní času:

Džirgital je třicetitisícové město, nebo spíše vesnice uprostřed kopců. Couráme ulicemi, cpeme se melouny z tržnice a chodíme do stylových čajoven. Tádžici jsou svérázný národ. Islám jim zakazuje mimo vepřového i tabák a alkohol. A tak jejich jediným jejich hříškem je "nos", jakási droga z horských bylinek, která se vkládá pod jazyk. /mezi námi, nic moc/

Konečně hory. Po půlhodině letu vrtulníkem jsme vysazeni u jezera nedaleko ledovce Moskviina. Je tady dost rušno. Kromě oficiálního KALu tu táboří asi desť horolezeckých skupin z celého svazu a samozřejmě i spousta Čížků.

Výška 4100 metrů s námi dost cvičí a tak jen narychlo stavíme stany a jdeme spát. Noc je krutá, skoro nikdo nespí a mnozí se nedůstojně zbavují nestrávené večeře. Ráno je trochu lépe a tak postupně budujeme náš základní tábor, kde hodláme ztrávit celý měsíc. V příštích dnech s více či méně aklimatizujeme. Pouze Křemenákoví se nedaří a tak náš doktor žádá o radu svého kolegu z Alma Aty. Diagnóza je krutá: akutní horská nemoc se začínajícím otokem plic. Je nutný okamžitý transport do údolí. Vláda dostává různé infuze, kyslík a tak už v objednaném vrtulníku do nemocnice. Měli jste štěstí, máličky, za pár hodin by mohlo být pozdě, řekl nám potom sovětský doktor. Jsme z toho smutní, ale život jde dál a my se musíme věnovat tomu, proč jsme sem přijeli.

Děláme aklimatizační výlety, moříme nohy i plíce, v noci se dusíme ve spacáku. Za týden vyrážíme na naši první větší akci. Cílem je pik Korženěvská. Po dvoudenním snažení vystupujeme na vrchol cestou z Moskviina ledovce. Pár dní nezbatného odpočinku nás staví znovu na nohy a tak jdeme cvičně přespat do druhého tábora na pik Korženěvská. Potom opět odpočinek a vydatná táborová strava.

Druhá utíkájí, jsme na ledovci už patnáct dní. Blíží se finále. Děláme se na dvě party. Já s Milanem, Jardou Jinou a Milanem půjdeme cestou Cetlina na Korženěvskou. Běda s Petrem pak pilířem Borodkina na 7455 vysoký pik Komunismu. Poslední loučení a vyrážíme.

Po konečném stoupání ujiždějící suti stavíme první tábor u čela ledovce ve výšce 5100 metrů. Druhý den přes nebezpečně rozpukaný ledovec dojdeme do dalšího tábora ve výšce 5800 metrů. Až sem už to známe, co však bude dál? Fixy, začínající hned za krajním stanem neslibují žádnou procházku. Ráno je jasné a mrazivé, balíme a po fixech traverzujeme dlouhý svah na jižní hřeben. Tábor ve výšce 6100 m můžeme a po dalších nepříjemných fixech shazujeme bágly ve třetím táboře. Výška 6400 metrů. Takhle vysoko jsem ještě nebyl a nikdo z nás. Stavíme stany a snažíme se něco uvařit i když na jídlo nemáme vůbec co. Ještě za světla lezu do spacáku, ale dlouho nemůžu usnout. Zítřek nás prověří.

Ráno je opět překrásné. Stany necháváme stát a balíme jen nejužitečnější věci. V půl desáté vyrážíme dobře vyslapanou stopu k našemu cíli. Zpočátku to moc nejde, teprve za půl hodiny nabírám dech ale ne dlouho. Každý jde svým tempem a tak jsme se dost roztrhali. Jítit měřit není potřeba. Ubíhají minuty a hodiny, ale hřeben stále neubývá. Již dávno jsem se přestal rozhlížet po okolí. Koukám metr před sebe, šlapu a šlapu, každý krok jeden nádech.

Na nohách fixech začíná foukat. Vrchol, který byl předtím jako na dlaní, se rychle ztrácí v mracích. Citelně se ochlazuje vzduch. Pod vrcholovými mracemi vím, že už se nic víc nestane. Vytáhnu pár kroků a stojím na vrcholu.

Čas se zastím sám. Než přijde hlási vycuntnávám celý den. Nečítám, dávám zvláštní radost, jen si uvědomuju, že pro tohle navíle jsem tu celých dlouhých měsíců. Nabíral stovky kilů a dělal něco podobného špičce po úřadech. Jchám jídla a materiál a chodil se malachy. Všechno jen pro pár minut na vršku toho krásného vrchu.

Teď se všechno obrací. Už nebude žádný nahoru, pouze dolů. Spěš do Skaláku, kde budu na vyhrátém písku a jehličí snít o dalších krásných horách.

MEMOIRY NA KRAJĚ ŽIVOTA

/Cesta do hlubin horolezcovy duše/

Vladimír Křemen

Je těžko popsatelným, ale velice nepříjemným pocitem pomalu přicházím k sobě. Někdo se mnou třese a co i do mě hučí. Nechce se mi probudit, nicméně doposud nefunkční mozek pomalu přijímá signály zvedá se obraz se začíná jasnít. Sedím na pelesti postele a tuze zírám do prázdna jakousi mastnou hmotou, položenou na židli přede mnou. Ze zadní části opakuje vemlouvavý hlas jak přeskakující gramofonka: "... kušaj... kušaj..." Podvědomé reflexy poslušnosti pracují dřív než vědomé sebezáchovy, беру při absenci vůle a předpokládám, že když se probudím kus kejdy. Malý mozek či mícha už asi fungují. Proto se snažím dostat do předepsaného otvoru a při polknutí se dostaví další reflexy - vrtím hlavou, vyrážím něco jako "něčisně" a snažím se vstát. Výsledkem je ostrá bolest hlavy, ztráta stability, nevolnost. Je to oklíivý sen, cítím se totálně neovladatelný, neorganizovaný, tlačí mě těžká mra - rychle to dopat a probudit se. Zbytek zmatení mě definitivně probudí z deliria. Očt se, cítím, že jsem se probudil o pomalu zaznamenávám mě natím nic nepřehledný obraz v rožných těnýkáčů a špinavém triku v místnosti s x žlutými křídly vybilené, čtyři postele, dvě židle, píčová polička, vlnitá se travou chodbičku kýbl s odpadem, okolo něj naslívající čtyři domorodci, tři v pyžamech a jedna babka v evropských šatech. Ptám se na jaáno, odpovídám šepky, babka přehledně - to je to, jak je to přebestí, ale mě přepadá předtucha něčeho zlého - snažím se fakta nějak utáidit - mozek moc nepracuje, ale svycový pocit zillí, když tu konečně pochopím - jsem ve špitále!

Už na mě padá, zmatení vstávám, zjišťuju, že s mými močovýmými cestami není něco v pořádku a zbytek civilizačních pudů mě nutí ale- dat se ven. Cítím, že mám málo času, vrhám se do tmavé chodby, vrá- vřím se ke zdi ven ke světlu. Venku mě oslepuje pálicí slunce a já vím, že jsem to nestihl. Těžko držím rovnováhu, někdo mě podpí- rá, ale zbytek přivykají a já ztrácím zbytek lidské důstojnosti - stojím před čtyřmi domorodci - pacienty na lavičkách a v dělní vlnitě se travou děti mě se zájmem pozorují. Někdo mě odvádí zpět a uklá- dá mě na lavičku. Je mi zrovna nejen fyzicky, ale především psychicky a stále se zhoršuju.

++++++

Metulník s první várkou bagáže a lidí dosedá na jedinou dostupnou trochu rovnou plochu, motor běží naprázdno a my vylézáme na vysoce- nou velenorskou louku v centrálním Pamiru. Urychleně a vrtulník se

vrací pro další. Rozhlížím se. Tak tohle je srdce Pamiru se známými okolními velikány. Je krásné počasí, avlókáme se do trenek a já hned forim. "Ne tyhle fotky máš dost času, pár dní se odsud stejně neobe-
me", radí zkušeně. Přesto dělám ještě pár fotek a jdeme stavět tábor.

Cítím se zvláště, asi jako po dvou dvanáctkách na plném slunci, ale silný dech se zdají dobré, jen trošku bolest hlavy při prudkých pohybech do kopce, hlavně že mi nedělá problémy můj někdy krvácející nos. Večer uléhám spokojeně a na rozdíl od některých jiných účastní-
ků, spím jako dudek.

Ráno se cítím celkem dobře, jen se mi nechce nic dělat, jenom ně-
co pojišť a dát si ještě dvacet. Občas vylezu, pozoruji okolí včetně
přivykajících kamarádů, chvíli klábosím, čtu si.

Zhoršilo se počasí, je zima, fouká a mlha. Rádiovka neúnavně va-
ří, ale tentokrát mi to moc nechutná. Přesto to do sebe nacpu, ale
při rýchnutí nečekaně krátce zvracím. Uklízím stan, oblékám šustáky
a lezu ven ze stanu. Jdu nahoru k plesu vyprat věci. Do kopce mi to
jde překvapivě dobře, cítím se jako po ležení opici, zítra určitě vy-
razím s klukama na obhlídku okolí. Ještě sundávám triko co mám pod
bundou, peru ho a vracím se s klením na svoji blbost. Do stanu lezu
prochladlý, ale ve spacáku je teplo. Jenže do odpoledne začínám kaš-
lat. Jarda mě prohlíží, měří teplotu a tlak, dává léky. Navéčer opět
a s jeho ujistěním, že ráno to bude dobré, opět usínám.

++++++

Večer přichází sestra ošklivá jako noc a dostávám další injekce.
Ráno na cimru vráží Jarda a hned na můj ještě zpitomělý mozek chrlí
tek infomací: "...pospíchám na vrtulník... je to tu otresný... měl
jít kliku... vysokohorská nemoc, otok plic... šlo to hrozně rychle..
ruský doktor, mraky injekcí, kyslík, odvodnění těla po edému plic,
podvazování končetin... čekání na vrtulník, nedostatek kyslíku... kdy-
by vrtulník nepřiletěl.. buď rád... vem si svoje věci, léčení... má
děl, tak se poraď s doktorem a přileť za námi nebo individuální plán
...něj a to tu vydrž, ahoj..."

Stávám s pár věcmi na vaření a pití, trochou oblečení, do-
kladně s totálním zmatkem v hlavě. Přichází podivně oblečený mužík
a podle stetoskopu hádám na doktora /tím se liší, jak zjišťuju poz-
ději, od kuchaře, medbrata, údržbáře, muže od prádla/. Všem měří
tlak a teplotu, pronedí pár slov. Se mnou setrvává pár minut v osvětlo-
vání svého zdravotního stavu - na můj dotaz mi letos zakazuje hory a
doporučuje lázeňskou léčbu po návratu. Tím padá moje poslední chímé-
rická naděje. Zanechává mě ve stavu totální deprese, ležím, zírám
do stropu,avnitř se trvale střídají pocity komprese a exploze, ala-
vou se mi dokola promítají plány, námaha, organizování, výdaje, sta-
rosti, obavy blízkých - a vše je k ničemu - zklamání lidí, kteří mi
fandili i lákavky a poznámky těch druhých. To, že ještě žiji, není
pro mě ničím zvláštěm, protože jsem celou anabázi absolvoval v mílo-
srádném bezvědomí a nyní tomu všemu stále nemohu uvěřit. Počítal jsem
samořejmě i s tím, že třeba na žádný vyšší kopec nevylezu, že na to
třeba nebudu mít fyzicky, nebo že se v určité výšce přihlásí příznaky
výškové nemoci, které mě donutí se vrátit. Dost jsem si o tom přeče-
tl a věděl jsem, že doprava vrtulníkem přináší riziko, ale byl jsem
ujistěn, že problémy příjdou až výše. Ale tohle mi připadá jako rána
pod pás, ještě před zahajovacím goňgam.

Strach se prohlubuje i prostředím, které na mě silně působí. Pova-
žoval jsem se vždy za člověka průměrně statečného a psychicky odolné-
ho, leccos jsem už zažil, ale zde mě při absolvování jedné injekční
kúry /1-2 injekce/, kterých mám za den šest, přepadá strach. Čistý a
nefalovaný strach o život. Zde nejsou žádné chyty a stupy, nikde mě
nejistí, jen zde nic, co by člověka mohlo trochu uklidnit, na co by
se mohl opolehnout, v co věřit. Vždy jsem medicíně věřil, když nepo-
může, aspoň neškodí, ale zde při používání odřených injekčních stříkač-
ky, studený sterilizátor, ohnuté a namožené tupé jehly, skříňku

s léky i ostatní vybavení "ordinace", přepadá beznadějná hrůza z infekce. Zkrivené tváře domorodých pacientů mě utvrzují v tom, že to není jen můj problém, rozdíl je v tom, že oni věří, že to tak musí být. Rozčilují mě i jejich dobře míněné dotazy "kak žizň"? opakující se v krátkých intervalech. Odcekvám, že život se nemůže změnit za pár minut, ale Asiaté na to mají jiný názor. Vedro je k zalknutí, odpolední spánek vypadá spíš jak mdloby. Ležím přikrytý pod bradu, mokrá jako myš, ale je to jediná obrana proti množství much /můj soused je neúnavně chytá a lepí na zdejší typ mucholapek/.

Večer zažívám rozhodující šok. Při injekci, kterou dostávám v posteli, mám pocit, že mi ustřelili celý spodek těla. Po velké bolesti a neschopnosti pohnout nohama se mi konečně podaří vylézt z postele a necitlivými prsty pajdám do ordinace, kde se se zařatými zuby ptám: "Što ja vam sdělal?" Odpovědí je mi nechápavý ušklebek, a tak výhrůžně prohlašuji: "ja závtra eto skažů vraču!" Dobelhám se do postele a usínám, ale odvěta je zde. Sestra s dopomocí vždy ochotných pacientů mě otáčejí na břicho a stahují triko. Brání se, ale jeden na mě sedí a já nemám sílu. Sestra v šeru cosi kutí, slyším cinkot skla, chci zarvat, ale hlavu mám zabořenou v polštáři, vzdávám to. Cítím smrad, vidím plameny, na zádech horko. "Aláhovy ohně a je to Vládo v prdeli". Když přijdu opět k sobě, ani se raději nehýbu. Sestra se opět vrací a razantně mi strhává ze zad přísáté baňky. Pak je konečně klid.

Ráno váhám, ale přesto se odhodlávám stěžovat si. Vrač ne mě se zájmem hledí a s nuceným úsměvem mi sděluje že: "uže budě charašo!". Od té doby jsem se s touto sestrou nesetkal, ale jinak se nezměnilo nic, injekce jsou stále stejný horor. Stále myslím na své blízké a to mi nepřidá. Určitě si představují, jak se statně potýkám s vrcholy, vystaven nebezpečí velehor, drží mi palce, aby vše dobře dopadlo a já zatím živořím zcela nehrdinsky na klinice IV. cenové skupiny s mizernou obsluhou. Krucinál jen žádnou lítost, stejně tu není nikdo, kdo by ti pomohl, tak si musíš poradit sám. a hlavně "kíp smajling". Snažím se vyhecovat, ale jde to velmi ztuhá. Nicméně začínám vyvíjet aktivitu, s vypětím sil absolvuji pobhlídku /zjišťuji, že jsem v Džingitalu/, provádím špionáž v opuštěné ordinaci a hrabu se ve svém spisu /podrobnosti mého přijetí/.

Navazuji bližší kontakt se svými přechoťnými spolupacienty a dovídám se laické podrobnosti svého pobytu - původně mě považovali za narkomana, protože moje rozpíchaná ruka s obrovskou modřinou skutečně nevypadala hezky a mé počáteční projevy silně připomínaly některé místní občany před prohibicí. Vše se vyjasňuje a během odpoledne se u mé postele vystřídala snad polovina pacientů. Stávám se postupně populární díky humoru /zpočátku silně křečovitého/ a výřečnosti, jsem ovšem nucen vypomáhat pantomimou, což se líbilo - odpovídám na dotazy, popisuju naši skutečně neuvěřitelnou úroveň, vyprávím historky. Mám úspěch, navštěvuje mě i místní "kápo" a zve mě na jejich privátní pokoj, kde je halda jídla /denně doplňována okolními příbuznými/, vařič a kazeták. Jídlo zásadně odmítám, jím jen samotné beraní maso, někdy zkouším polévku, jinak si jednou denně vařím naše speciality, které zase nejí oni. Humor mi pomáhá i u zdravotního personálu, když po různých opičkách a sloganech dostávám alespoň trochu rovnější a ostřejší jehly. Bohužel na možnost infekce a místních neduhů to nefunguje a mě začínají kromě žaludku bolet i zuby, dostávám průjem, začínám krvácet z nosu - závěr je jasný, musím pryč, a tak připravuji útěk z lazaretu.

Svoje věci, které jsem musel dát do skladu, po částech kradu a schovávám u nových známých na privátu. Konečně mám vše připraveno a chci po pěti dnech trápení zmizet. Felčar ale, jako by něco tušil, mě důrazně nabádá, aby mě ani nenapadlo z kliniky utéci, že by to se mnou mohlo špatně dopadnout a na povzbuzení přidává pár příkladů mých krajanů, kteří mu již děkovali za vyléčení. Moc mu nevěřím a

v rámci přípravy odjezdu jdu na letiště zajistit vše potřebné. Mluví se známými jejich kamarád /byl jsem s ním na cvičiteláku/ leží po dramatickém převozu a operaci slepého střeva v Dušanbe. Vracím se a zjišťuji, že můj stav ještě není na patřičné úrovni, a tak jsem rád, že jsem opět v posteli. Odpoledne mě ze spánku budí halekání zvenčí: "No co čumíš, Čech tady někde leží, zavolej ho!" Letím ven a balzámem na moji duši je pohled na zpustlého Borka a jadrná typicky česká věta: "To si ty, ty krávo, no do p..., že seš to ty, to jsem nevěděl". Sedáme spolu na lavičku, dovnitř nechceme za živého boba, předává mi věci, co mi poslal Rádiovka, dopis a hlavně popisuje život a novinky ze základny. Na víc není čas, protože se mu to tu hnusí a zadruhé mu do ženské fusuje na letišti nějaký Tádžik.

Sedím opět sám a dokola čtu dopis od kluků, jsem v duchu s nimi a nybývám neotřesitelnou jistotu, že kopec vylezou, a že už vše dobře dopadne. Také se rozhodují, že vzhledem k mému stavu a také pojišťovně s útekem počkám. Každý další den při vizitě hučím do felčara že: "nádo idti domoj ili ja zděs pogibnu na drugie bolezni", on zase odporuje tím, že zápal plic nikdo za šest dní nevyléčí. Za pár dní mě přilétají navštívit odlétající lezci z Prahy a okolí, nesou mi zbytek mých věcí. Teď už mě tu neudrží ani párem jaků. Opravují batoh, balím a doktorovi dávám ultimátum. On tvrdí čtrnáct dní, já ráno /padeseti dnech/. Moje vůle je silnější a ač nerad, po delším lámání souhlasí.

A je to tu, sbaleno, lékařská zpráva v kapse, propouštěcí list od sámovo hlavnovo vrača /měl vyšší čepici než šéfkuchař v Pappu/ rovněž, pár dokumentárních fotek a pryč. Je mi úplně jasné, že mě v této zemi letos už nic nezajímá. Přijel jsem kvůli horám, ty mě tentokrát nepřijaly a po své anabázi na nic jiného nemám ani pomyslení. Chci jen jedno, byt doma u svých a rychle! Odlétám v sobotu odpoledne z Džirgitalu, navečer obcházím bazar v Dušanbe, úspěšně smlouvám, večeřím se šampaňským a spím v interhotelu Tadžikistán /skutečně na úrovni, hrají si ve špinavých hadrech z nemocnice na Weltmana/, ráno taxi, letadlo Moskva, opět taxi a linkou OK s plzeňského /chutná/ a Rudým právem /čtu jej od Proletáři.. až po rešekční složení/ mířím šťastně k Ruzyni, kde jsem krátce po obědě.

A večeř už sedím s Martinem v hospodě a prožívá to znovu, jak ve skutečnosti. Je to moc brzy, je to moc živé. "A što vy, rebjata, kak vaše žizně?"

K R Y M 8 8

Míla Staňek

Za dobrého počasí přistáváme v Simferopolu, kde se podrobujeme "drobným" celním formalitám a po dvou hodinách se srdečně vítáme s našimi starými přáteli. Nasedáme do dvou vozů a za houstnoucího šera se vydáváme k jižnímu pobřeží Krymu. Škoda, jistě by bylo co k vidění. Následuje další vítání, a pak se všichni ubytováváme v kdysi výstavném penzionátu se jménem Palmiro Togliati. Chvatně ukládáme své věci a jsme znovu odváženi, ale nyní už jen do míst, kde naši přátelé pracují jako výškoví pracovníci, a kde mají také svoji malou chatu.

Na skalisku přímo nad mořem usadíme k nově lakovanému stolu pod širým nebem s vyhlídkou na Vlačťovčí hnízdo a Jaltu. Na stole se objevují spousty zeleniny, salámů a dalších pochoutek, nechybí ani šampaňské, místní víno a vodka. Následuje uvítací projev šefa penzionátu a po krátké odmlce pokus o něco podobného z mé strany, mění se ve velké koktání. Nedáme se dlouho pobízet a již pamlsky mizí

v našich žaludcích. Večer je přátelský, ale všichni jsme cestou unavení, a tak se po druhé v noci loučíme a pak už vychutnáváme slastné chvíle odpočinku.

Vstáváme kolem osmé, máme ještě čas zajít k moři. Někteří okoušejí slanost ne příliš teplé /12°/ vody. Pak odcházíme do velkého sálu komplexu ke společné snídani. Ta je stanovena na devátou. Je zde již plno, ale naši přátelé nám rezervují tři stoly po celou dobu pobytu. Připadáme si jako na gastronomických závodech. S plnými žaludky odcházíme opět k moři, kde čekáme na Vladimíra, se kterým máme vyřídit nezbytné celní formality. Ve čtrnáct hodin je oběd a kolem patnácté odjíždíme na Kristovu stěnu, kde začínáme ohmatávat zdejší matroš. Jsme všichni nemožní, a tak opatrně po dvojkách zkusíme první metry délky. Tyto stěny se zde chodí s horním jištěním, takže pro nás klasiky nic příjemného. Je minimum možností k zajištění a po starých jistících bodech ani památky. I tak je odpoledne úspěšné, každá dvojka udělala dvě cesty, jsme spokojeni a spěcháme k pobřeží. Po večeru, která je v devatenáct hodin, máme ještě spoustu času. Každý to řeší po svém, procházkou po pobřeží nebo odpočinkem.

Následující ráno odjíždíme na prohlídku celého okolí zdejších krymských Alp, která se protáhne do pozdního odpoledne. Je to pastva pro oči a skvělý výběr stěn až po ty nejnáročnější. Najíždíme více než šedesát kilometrů a všude se tyčí lákavé cíle. Vidíme Šan-Kajn, Alupkinskou stěnu, stěnu Marčeka, Forus, Parus a další. Okolo sedmácté hodiny se vracíme se smíšenými pocity. Zajdeme ještě na Vlaštovčí hnízdo, je krásný den a pohodu nám tu kazí jen zavřená dveře. Jak moc jsme se těšili na přinejmenším dvojitou zmrzlinu.

Ráno odjíždíme Latvií pod stěnu Forus. Znovu se kocháme krásou bílých skal. Ano, tam nahoře se něco třpytí. Viktor nás informuje, že je to zkušební kabinka lanovky, která se zde staví zhruba teprve necelých patnáct let. Jak mnoho máme společného. Já a Jírka děláme 5b a ostatní kluci podobně.

Další den jedeme pod Marčeku, ale při pohledu na její kolmé partie a naše hodinky usoudíme, že je na tento podnik pozdě. Necháme se odvézt opět pod stěnu Forus. Spolu s Mulisákem děláme ve stěně sovětskou 6 a ostatní kluci také něco podobného absolvují. Dlouho do noci pak tlacháme u dobrého čaje.

Dnes je na programu Alim, kde již při našem příchodu trénují místní chlapičci. Leze se tu tak, že se z vrcholu spustí 100-120 m lana, na který se přiváže chlapiček a svižně postupuje vzhůru. Po chvíli je spuštěn dolů a nastává střídání. S Mulisákem lezeme se spodním jištěním, ale moc se nedaří, boty nedrží a galoše jsou deficitní zboží. Pete se Zikym to zkoušejí s horním jištěním a zvykají si. Odpoledne odjíždíme na prohlídku Jalty spojené s "malým" pohoštěním. Přestože jsme právě obědvali, mizí v nás cukroví zapíjené skvělou kávou a čajem hbitým tempem. Starají se tu o nás prostě královsky. Mezitím se přežene prudká bouře a vše omyje proud vody.

Další den je v plánu prohlídka historického dvorce, jednoho z klenotů místní architektury. Nasedáme na "tápěr" a v doprovodu skupiny delfínů se vydáváme na půlhodinovou plavbu. Delfíni jsou nádherná zvířata a poprvé je vidíme ve volné přírodě. Pak již zvolna stoupáme nádherným parkem k samotnému dvorci, naslecháme průvodkyni a obdivujeme výzdobu komnat této památky.

Ráno odjíždíme všichni mimo Peta a Zikyho do Jalty. Dali se oba zlákat rybařením a i když úlovek není velký, k obědu to není špatné. Večer odjíždíme na Marčeku. Prodlíráme se zarostlou cestou, houštím, kličkujeme do bivaků pod stěnou. Je nesnesitelné vedro, obsazujeme volná místa v bivacích a ještě obcházíme před večerem nástupy cest. S respektem sledujeme první délky možných cest. Marčeka je jedna z nejkompaktnějších stěn v oblasti výšky asi 350 metrů. Jsou zde stěny i 500-600 metrů vysoké, nejsou však takto strmé. Vyberám si takzvanou centrální narovnanou variantu stěny.

Ráno ráno vyrážíme. Již první partie prozrazují svoji obtížnost, ale po chvíli si zvykáme. Následuje pěkné ale stále těžké lezení. Je velmi teplo a pořádně se potíme i když lezeme úplně na-lehko. Tempo není nejhorší, a tak jsem po pár hodinách na vršku. Několik vrcholových snůžek, a pak sestup k našemu bivaku. Cestou dolů můžeme několik jeskyní, které svými pravidelnými tvary zpochybňují skutečnost, že jde pouze o dílo přírody. Jeskyněři by si tu taky přišli na své. Po starých zavěšených drátech a nakonec i schodci sestupujeme do spodních partií.

V bivaku nás už čeká spousta pamlsků a č. je, jsme spokojeni a trávíme další noc osamoceni uprostřed nedotčené přírody.

Další den odcházíme hledat Gashopolský trojúhelník. Dlouho váháme, ale Kulisákův instinkt je neomylný. Nyní jsme ale natěně zklamáni. V cestě 5b zmírám hrůzou z lezení ve volných kamelech a oba litujeme zbytečné námahy. Kličkujeme podél trhlín, které nás v dou středem stěny ale počitek z lezení je mizlivý. Oba strácíme morál, ale nakonec po sestupu jsme oba spokojeni.

Polovina pobytu je za námi a zítra nás čeká perný den. V plánu je zájezd do Bachčisaraje a návštěva opuštěného skalního hnízda. Obě památky si prohlédneme s velkým zájmem a obzvlášť mrtvé město je velmi zajímavé. Z vrcholu jedné skalní stěny, na kterých jsou vytesány rozsáhlé komplexy komnat, je vidět i řada zděných budov, které svoji výstavností i zachovalostí předčí mnohá obydlí přilehlého města.

Zájezd je opravdu vysilující, počasí se začíná měnit k horšímu a cestou zpět se brodíme rozvodněnými říčkami, které zaplavují na několika místech hlavní silnici. Jsme unaveni a většina členů cestou zpět usíná. S blížící se Jaltou však všichni ožíváme. Že by to způsobily zakoupené lístky na Sovětský stryptýz?

Večer usedáme na pohodlná místa za upravený stůl, po jídle objednáme víno a šampaňské, ale servírka se zdráhá, že prý nic není. Ale ona s tím na nás, vedoucího sem a už jde vše jak na dráčku. Můžeme si vybrat program, ale ke slíbené podívané nedojde. Je to dnešní zřejmě jediný podnik, kde se zde počívá alkohol.

Ráno ráno se odvézt do místa pobytu a ještě dlouho do noci vaříme a pije čaj.

Ráno ráno z pelechů nechce, ani počasí neláká. Odpoledne pak odjíždíme na další evičná skalky. Pro další den máme v plánu 5b. Je to velmi vysoká asi 120 metrů, a již při našem seznamovací výletu nás okouzlila. Pro plánu však máme problém jí zdolat. Nakonec ji nacházíme a lezneme několik cest volně i s pomocí stěn.

Další den se dělíme abychť nás využijí na San-kasu další na Alpa. Máme lásku 5b na San-kasu, kterou znám už z nákresů doma. Jsme ale zklamáni. Máme sice čas 6 hodin, ale některá místa jsou pouze po mizerných výtečích a je tu spousta volných kamenů. Jsme rádi, když jsme na vrcholu.

Ráno ráno se probouzíme opět do pěkného dne, posledního dne našeho pobytu zde. Vydáváme se na nákup dárků do Jalty a připravujeme se na závěrečný večírek. Čpět nás čeká bohatě prostřený stůl letního sídla našich přátel. Večer se podobá královské hostině, které kraluje Borja se svým skvělým kuchařským uměním, vynikajícím pokrmem plov a nezapomenutelnými šašliky. Je zde i kytara a my, povzbuzení místními moky, pějeme naše i sovětské písně. Večer nemá konce, rozcházíme se teprve hodinu před naším odjezdem do Simferopolu. Loučíme se s přáteli, skvělými lidmi, kteří nám připravili dva týdny nádherných zážitků.

S K O L E M D O H O R

Pete Blahna

Mikrobus, horský bicykl, partner na lezení, dva dny volno a pěkné počasí. Před očima stěna a v srdci touha už v ní viset.

Bádnice z Knichova směr Berchtesgaden, rychlá jízda, odbočka na Ramsau, další na Hintersee a stop na posledním parkovišti. Dál vede jen úzká asfaltka dlouhým horským údolím až do Rakous. Na ní neplatí povolení a i vyjímky ani pro auta prominentů.

Je chladno, brzy se stmívá a jelení troubějí přímo do ucha, je přece říje. Ráno za tmy k snídani "ovsáky" a hupky na horské kčlo. Dlouhý pochod údolím urychlí a ulehčí až neuvěřitelně. Šlapací talíř není již kulatý, ale ovalný /pořád něco nového vymýšlejí/. Pro bati-lanc a prudká stoupání je to výhoda. Jízda údolím za svitu čelovek a troubení jelenů je zvláštní. Pod posledním "hankem", který již nejde vyjet, se kola zamknou a zbytek pod stěnu se proběhne pěšky. Zapotíme se, ale zbyde víc času na lezení. Slunce vychází, mraky jsou pod námi a troubící jeleni taky.

Před námi je krásné kolná stěna. Deset délek. Grosses Mühlsturzhorn Direktestückante, autor Hinterstoisser. To vše volně - klasifikace VII - VIII UIAA. Pevná skála, těžké úseky - šedesát metrů kouta - lezení jako v Ádru, sokolíky a spára na "Eábu!"

Sestup - několikrát slánění. Slánovací kruhy zabetonovány ve skále. Odpoledne již opět pod stěnou. Zpět ke kolům a krásný sjezd na parkoviště k autům.

Tot běžný výhled pro horolezce z Knichova.

I T A L S K É A R C O S K O R O J A K O Á D R

Pete Blahna

Silnice do Arca a Ring, Karoloveckého ráje, lemují všechny strany stěn s malých okraňovek až po tisícimetrovou stěnu - místní název: "Arcu" - slánu si můžete upravit.

Arco - lezecký ráj. Sídlo Colodri = El Capitan chudých. Po ní řeka, bazén a dále jezera v neviditelném neustálém větrem - surfačský ráj.

Pod stěnou též tréninková místa s upravenými doskočisti pod "boulderovými" kameny, hrazdy, bradla a posilovací stoly, to když ještě nemáte dost lezení.

Spát můžete v okolí mezi vlnicemi /pokud neškodíte/ a majetní pak v pěkném kempu. Lezení je všeho druhu, od IV+ po IX+ UIAA. Od pětimetrových kamenů po ohromné stěny. Velký výběr cest zajištěných i nezajištěných. Projevuje se zde nový směr, přišel z písku, a je to tvorba nových cest ve stylu rajbuňkového lezení na tření, jištění je nom přes nýty vzdálenými od sebe nejméně pět až deset metrů. Obtížnost průměrně IX až IX b na písku. Vše je vápenec a bez speciální obuvi se zde člověk nechytá, či lépe řečeno, nestojí. I při lezení v listopadu se lze na sluníčku svléci do půli těla.

Večer v Arco krásné posezení, vždy při víně a zmrzlině vybaví znevu lezecké požitky.

A proto ještě jednou Arco. Je bez chyby. Lezení, koupání a večerní opojení, vše v jednom místě. Skoro jako v Ádru.

KDYŽ SE V TATRÁCH NELEZE

Robert Kessner

Jak samotný název napovídá, nejde o žádné vzrušující a dramatické popisování těžkých cest v našich nebo dokonce zahraničních velehorách. V těch jsem ostatně ještě nebyl, což je pro ony velehory nepochybně štěstím.

S lezením jsem začal, coby bývalý opotřebovaný sportovec, ve věku kdy jiní jsou již na vrcholu své formy a ti co měli méně štěstí nebo rozumu, už nejsou. Ztotožňuji se totiž s výrokem tatranského veterána Fero Ždiarského, že je sice důležité být dobrým horolezcem, ale také starým horolezcem. A tak jako starý, ale nový člen oddílu nemohu připustit, aby se zpravodaj obešel bez mého příspěvku. Tak tedy konec úvodu, představte si pozdní odpoledne ve Vysokých Tatrách v polovině června.

Mengusovská dolina je svědkem výstupu čtveřice mužů k Žabímu plesu. Slovo výstup zcela nevystihuje charakter jejich pohybu. Z pod čtyř bágů se ozývá funění, hekání a štavnaté nadávky, nahrazující nedostatečný kondiční training. Nejhorším faktorem je okolnost, že jednou z mátožných cepovitých postav jsem také já. Hubenou Jirkovu postavu otrásá kašel, Rokoko však svou startku bání statečně dál. S námi jde také jeskyně Laco, ochránce přírody a člen mnoha dalších a neméně důležitých institucí. Ten by se nejspíše viděl někde pod zemí. Pouze čtvrtý z našeho spolku, mladičký p. p. Páta nemá výraznějších problémů se zdoláváním turistické cesty.

Už se ochladilo. Z Mengusovské doliny se za námi plíží soumrak a chuchvalce vaty se zachytávají o vrcholky Kopek. Volně vlnící se mlha a bílém nedohlednu a Žabí kůň taky odcválal někam do hloubi. Jděme však u Žabího zbytečně neprotahujeme. První sněhová sleď nás vede pod fixní řetězy. Ty jsou odporně vlhké a studené a bez přádelní, pomocí sovětských žumarů, pokračujeme k vytouženému cíli druhé cesty. Ještě několik serpentín a poslední doplaz a oběd má i se přiležitě nejvýše položená chata v Československu, chata "Pod Rys". Zmrazíme sníh z pohorek a s pozdravem "hore zdar" hlásíme se obědovatě kuchyně příchod a obědnáváme čtyři čaje a stejný počet šarů. Ohvílí po nás křepce vstoupí chatář Viktor Beránek s nákladem nejméně třikrát tak těžším než jsme vláčeli my. Pijeme dobrý čaj a naši potrolejce plánujeme zítřejší túru. Teoreticky už teď zdoláme ty nejtěžší výstupy, ale nikomu se nelíbí počasí. Pod točičnými schůdky se zouváme a šup do spacáků.

Báno se obavy naplnily. Za okénky chaty je bílé nic. Mlha a sníh kterého je na červen nějak moc. Posléze sněží dál. Moc veselo nám není. Svorně nadáváme na "poměry", které můžou i za to počasí. Známe to "poručíme větru dešti". Pomalu si připouštíme, že dnes z lezení nic nebude. Laco se zavrtává do spacáku a sní o tom, že na vrcholu Vysoké objeví novou jeskyni. My ostatní sedíme otráveně v jídelně, ale místní čaj "speciál Rys" se zrzavou nám vrací lepší náladu. Pociťuji hlad, důkaz, že jsem se dostatečně aklimatizoval. A tak posléze poučen chatářem, že na toaletu se musí 100 metrů vpravo, si беру kousek toaletního papíru a mizím v chumelenici. Našel jsem si místečko mezi balvany a v Praze obtížně sehnáný papír pokládám na nejbližší žulový monolit. Poryvy větru zasypávají krajinu sněhem, další nápor odnáší vzdušný papírek někam mezi kamení podemnou. Uvědomuji si kritičnost situace, nemám u seba ani lístek na vlak. Mám-li zvolit mezi sněhem nebo hledáním, rozhodují se pro druhou variantu. Lezu po kamenech jako kachna, musím tem zatrcenej papír najít. Konečně ho mám, zmáčený, potřhaný úzkoprofilový výrobek z

dovozu, -jak málo stačí ke štěstí. Hůře dopadl kamarád Bekoko, jemu při podobné činnosti uklouzly/supervibramové podrážky č. pohorák /366,-Kčs/ a naštěstí před výkonem se posadil elegantně do sedla.

Mezitím přišli na chatu jižní Moraváci. S dobrou pohodou, navíc s tolik vlastní, přinesli také radostný náklad několika litrů vlastnoručně vypěstovaného červeného. Později jsme zavedli občutnější ku, dopadla kladně. Také oni jsou zaskočení počasím. Vmoučený pobyt na chatě má však také svoje výhody. Můžeme odložit batohy, a vědomím, že zdejší kuchyně je dobře zádobena. Z dlouhé chvíle hraje karty a vyprávějí se vtipy, které by Brellschneider nestěvil. Rozpoutala se šachová bitva. Prahu reprezentuje jeskyňácký a prozřený talent Laca, za Vysoké Tatry zasedl za šachovnicí nesmrtelným vzduchem živěný mozek Viktora Beránka. Který posléze vítězí a dokazuje tak, že není jen fyzicky silný. Večer splnil veškerá očekávání, ze zasněžené chaty se ozývá smoko-hlasný zpěv a kytara. Červené opravdu není k zahoezení...

Další den ráno se ocitáme v pohádkové říši Zimní královny. Vzduch je mrazivě průzračný a hřeben Bašt se zdá na dosah. Irotější Valtě Kopky i Český štít l. kají jako pocukrovaná dobrota. Vystupujeme do sedla Váhy zjistit prognózu počasí. Vzduch je tak čistý a silný, že chudák Rotoko jej musí filtrovat přes startku. Hradba těžkých, naducaných mraků z Polska nám dává pádnou odpověď. K chatě se přesně hlubokým sněhem. Moraváci už zabalili. Hásledujeme je. Snad někdy někdy přišť. Loučíme se s chatářem a jdeme dolů. Naštěstí už se přečlapek cestu k civilizaci. Další se fixních řetězů, docela se klouže. Tam kde řetěz mizí pod sněhem se pouštím a jdu opět dál. V duchu si už na Popradském objednávat řízek a pivo, ale naštěstí mi učelí pobyt a letím nejkrásně cestou k Žabímu plesu. Přesně se znásobuje pravítci, soufale se snažím zabrzdit, konečně se zastavilo. Už jsou u meble kamarádi a blahopřejí mi do dalšího dne. Jsem rád, že dál můžu pokračovat normálně, protože chodníky v úžlech se nesnáží zpracovat.

Další cesta probíhá bez problémů. Trochu smutně se dívám na Žabího koně, ten dnešní den neprojedeme na hřbetě. Potřívám se s turistami a ti, kteří jsou vyzdraví, upozorníme na nebezpečí. S rovnými kapkami deště saháme do chaty na Popradském. Zdejší finance likvidujeme jízdní lístky. Ba i pivo se dá tady pít. Snažím se ještě přidávají kofe a dort.

Odházíme po prosychajících asfaltce na električku. Teďť už se otáčíme. Vysoká odvětlunice a leskne se jako skutečná božna. Je nám dobře, - ikdyž se tentokrát v Tatrách nelezlo.

V Z Á J E M N O S T

Miloslav Vojtěch

Nerád bych budil dojem, že náš zpravodaj považují za tribunu určenou pro mentorování a kritiku okolí, ale co dělat, když život tomu nahrává. Posuďte sami.

Byli jsme letos jednou o víkend na Kežmarském štítu. Mířili jsme na jižní stěnu, v okolí asi desítky lezeckých skupin, počasí nic moc, NPD, jak praví Víta. Rychlým postupem jsme zdolali dolní třetinu. Puškášova cesta dále pokračuje velkými plotnami, byly velmi mokré. Neradi jsme pokračovali cestou Martiš-Špánik na travnatou polici.

V této cestě nahoře byl totiž vidět obří výlom /aspoň 5x20 metrů/, který nahoře zcela a dole velmi zdemoloval tuto cestu. Váude byla spousta rozdrčené žuly. Lezení nepříjemné, jsme z nejhorského uvnitř, police tři délky nad námi.

Najednou sílené zvuky, rachot kamení, pak řev - vytí. Po čtvrt-hodině volání o pomoc. Jedna ze skupin v Birkenmajerově klasické cestě uvolnila baly a ty zasáhly do ramene děvče lezoucí v poslední skupině. Naše eventuaální pomoc spočívala, a také jsme to deklarovali že dolezeme do pevného terénu, přejdeme do Gröszovy cesty, sláníme na rampu, přetraverzujeme do Birkenmajera a spustíme se k nim. Slánění dolů v tomto terénu by mohlo být také poslední.

Okolo zraněné bylo v bezprostřední blízkosti asi pět skupin. A teď to přijde, položím otázku, kdo jí pomohl?. Trojice, které slánila dvě délky z Lomničáku a dolezla k nim asi třičtvrtě hodiny po volání.

Už jen stručně. Pokračovali jsme dál, dostali se do Puškáse, krásné lezení, ale slánování nás stejně neminulo. Kousek od rampy jsme museli prchat před bouřkou a lijákem, pře vrchol to jaksi nešlo. Mohli jsme si v praxi ověřit výše zmíněný ústup, klaplo to.

Již v bezpečí bivaku jsme všechno probrali s chlapíky, kteří děvče spustili, náhodou jsme je potkali. Bylo nám všem nepochopitelné, jak se všichni rozutekli, nebo že její dva /! / partneři jí nedokázali sami spustit. To snad aby s urazem v Tatrách radši člověk ani myšlenkou nezalaškoval, protože, jak se zdá, lezecká solidarita, stejně jako jiné věci, patří do kategorie vymřelých.

Také je vám divně po těle? Jsem rád, že aspoň vám.

K D Y Ž S E N E D A Ř Í

Vladimír

Vladimír Sojka

Je ještě noc, ale blednoucí obloha je známkou, že nový den na sebe nedá dlouho čekat. Rychle vstávám a balím nejnnutnější věci a oblečení, mačky, kladivo, a taky odměřenou dávku jídla. S vařením si nemusím dělat starosti, není co vařit ani na čem vařit, vše jsem nachal klukům.

Původně jsme šli ve čtyřech do západní stěny Bodchony, jenže se mi udělalo zle a siabo, prostě to nešlo, takže jsem radši slánil. Dolů ke stanům se mi ale nechtělo. Když nemůžu lízt, zkusím aspoň chodit, řekl jsem si, a tak jsem se ocitl tady na Můtných jezerách.

Posnídám rychle kousek sýra a kostku vitalecitinu, doplním vodu a vyrážím. Cíl dnešní vycházky je Pik Energii/5104 m /. Postupuju pomalu ale plynule, atak jsem někdy po poledni na vrcholku. Parádní rozhled, fotím a odpočívám. Při sestupu přemítám o pevnosti doma dělaného hrotu, který zdobí mé ledovcové kladivo. Hrot vydržel, takže jsem za chvíli v sedle, a pak už jen sutí dolů. Na místo bivaku docházím poměrně brzy, takže mám dost času na odpočinek. Chvilí přemýšlím o všem možném i nemožném, potom se pokouším dát dohromady ze tří rozsláplých nedopalků něco jako cigaretu. Hoří to mizerně, chutná to taky mizerně, takže zkusím raději spát.

Ráno mám v plánu normálku na Zámek /5070 m/. Věčně ujiždějící suť pod nohama mi jde pěkně na nervy, jsem rád, když konečně stojím na ledovci. Cesta je tu zpočátku zpestřena obcházením několika pěkných trhlin, pak už jen dlouhý pochod na vršek. Snažím se shora objevit kukátkem kluky na Bodchoně, ale nedaří se mi to. Při sestupu si odskočím ještě na Paichamber /4998 m/, je to skoro při cestě a času mám dost. Na Můtných jezerách balím svoje věci a jdu dolů k Alandin-

dinským jezerům, kde leží náš tábor. Těším se, že se pořádně najím. přišel jsem právě včas, jednak je uvařeno a jednak se Petr s Pepitem chystají, že půjdou ještě na Čintargu /5 478 m/. Konzumuju v mžiku esus kolínek, zabalím nejnnutnější a vyrážíme zase nahoru. Chceme spát na ledovci pod sedlem Mirali /5 170 m /, takže sebou musíme hodit.

Místo na spaní nacházíme až v noci za svítu čelovek. Ráno stoupáme hřebenem na Mirali, a pak dolů do sedla mezi Mirali a Čintargou. Dáváme si oddych a vaříme, necháváme většinu věcí na místě, bereme jen vodu a motyky. Na vrchol a zpět to má být asi za dvě hodiny, takže můžeme jít nalehko. Těsně pod skalním prahem potkáme Petra, který šel hřeben z druhé strany, a teď sestupuje. Na skalním prahu nám nechává repku, takže budeme mít ulehčený sestup. Pak už jenom šlapání nahoru, rozhled, focení a zase dolů. Sestup ze sedla volíme do doliny Zindon. Je sice lehčí než přes Mirali, ale zato delší a komplikovanější. Takže ještě jeden bivak dole v dolině, a pak zase pár hodin ujíždíme suťoviskem nahoru, dolů a do tábora.

Stihli jsme to akorát. Vaříme spousty jídla a pití, balíme stany a brzo ráno nás nákladák odváží dolů.

Těch pár dnů uteklo jako voda, bylo to fajn, ale příště bych přeci jenom radši něco vylezl.

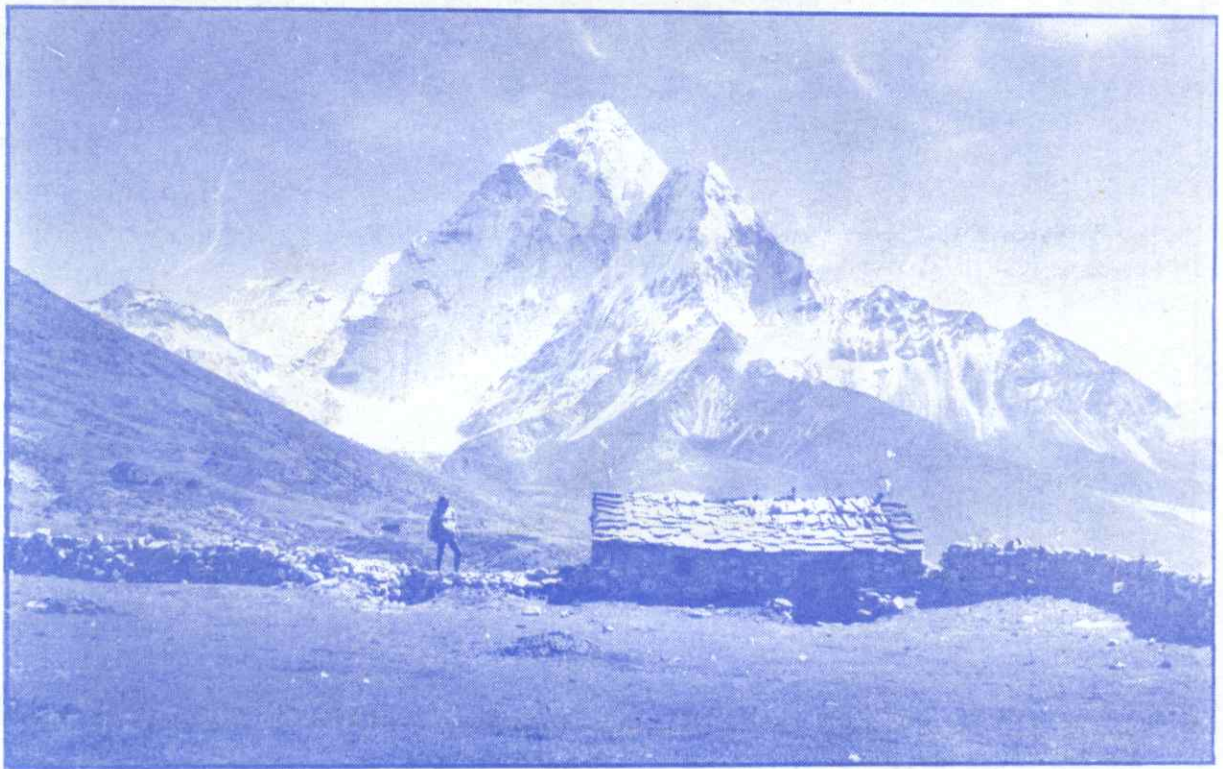
S S T Ě Ž K Ý M S R D C E M

Josef Doubrava

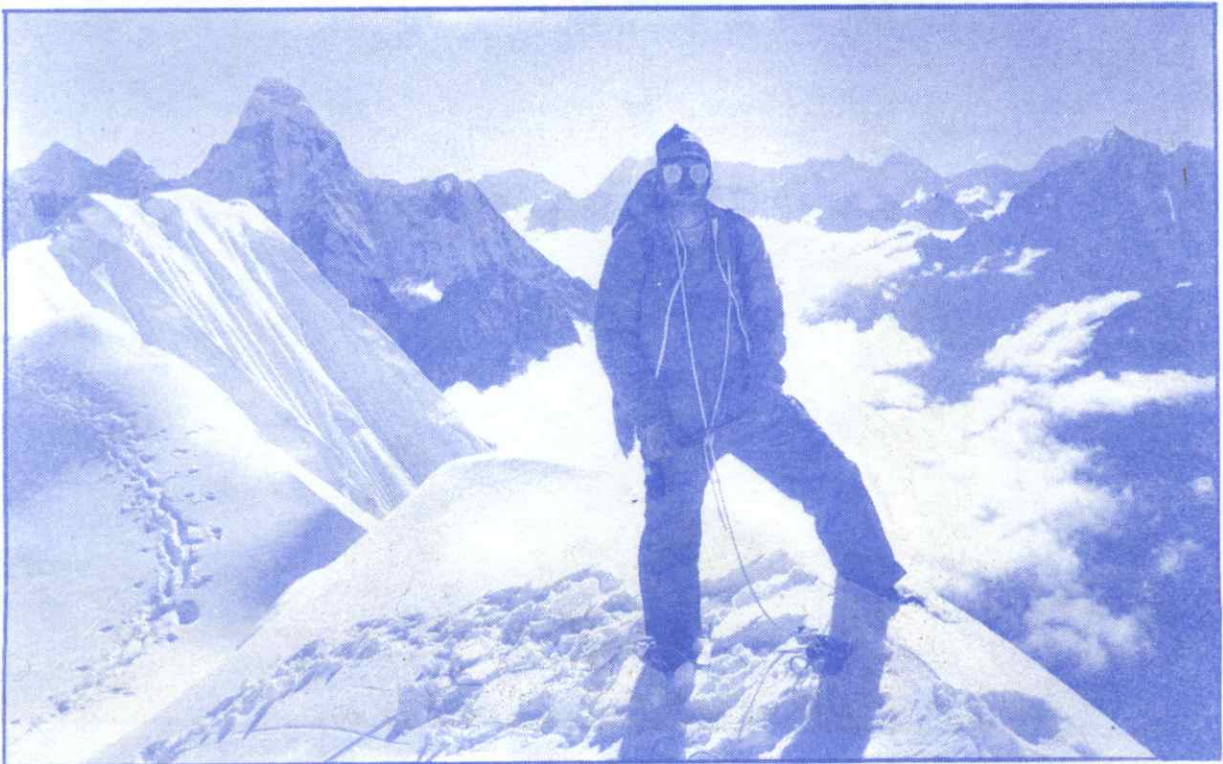
Za oknem nemocnice je vlháká jarní noc, která nepříjemně připomíná, jak hloupě právě trávím svůj čas. Ostatní pacienti spokojeně oddechují, jen mě se spánek vyhýbá a nepokojná mysl teká sem a tam ...

Je krásné odpoledne a můj si to s Lišákem hasíme "naprudko" do "Tuhoš" kempu a já raději nedomyšlím, co řeknu doma, až se tam ovšem dostanu. Spacák nemám, ale ten si buď půjčím, nebo se vyspíme v jednom /ostatně nebylo by to poprvé/, nějakou tu karabinu s osmou mám v batohu pořád, lano má Lišák, peníze jsme právě brali - takže vlastně pohoda. Žena sice bude pištět, ale to je v nedohlednu a já konečně budu mít chvíli pokoj od Lišákových jízlivostí na téma: manželský život a svobodné sportovní či jiné vyžití. V Tuhoši je utužně, ale nemáme "sicflajs" a upalujeme ještě do "vyřezávanek" a ve finále ke Slávce - už jsem tady nebyl doopravdy snad dvě století, Lišák má pravdu. Večer uběhl v samých radovánkách, je půlnoc, závěr osvětlení, je třeba se jít někde uložit. Nebo snad ne? Kupujeme si každý jednoho lahváče a zvolna se zavrtáváme do skal. Měsíc svítí co pověstné rybí oko, je klidná letní noc, teplota ideální a ejhle - Česká hrana vystupuje nad stromy, jako ve dne. Všechno je jasné, jdeme. Kletr s lahváči dostávám na starost já, jsem zodpovědný. Všechno probíhá hladce a po druhé hodině si dopřáváme každý "jedno vrcholové". Začíná svítat a nad Skalákem se probouzí nový den, ptactvo spouští pokřik, spát by se stejně nedalo, takže zůstávám ušetřen noci ve dvou v jednom spacáku, Lišák se totiž hrůzně vrtí...

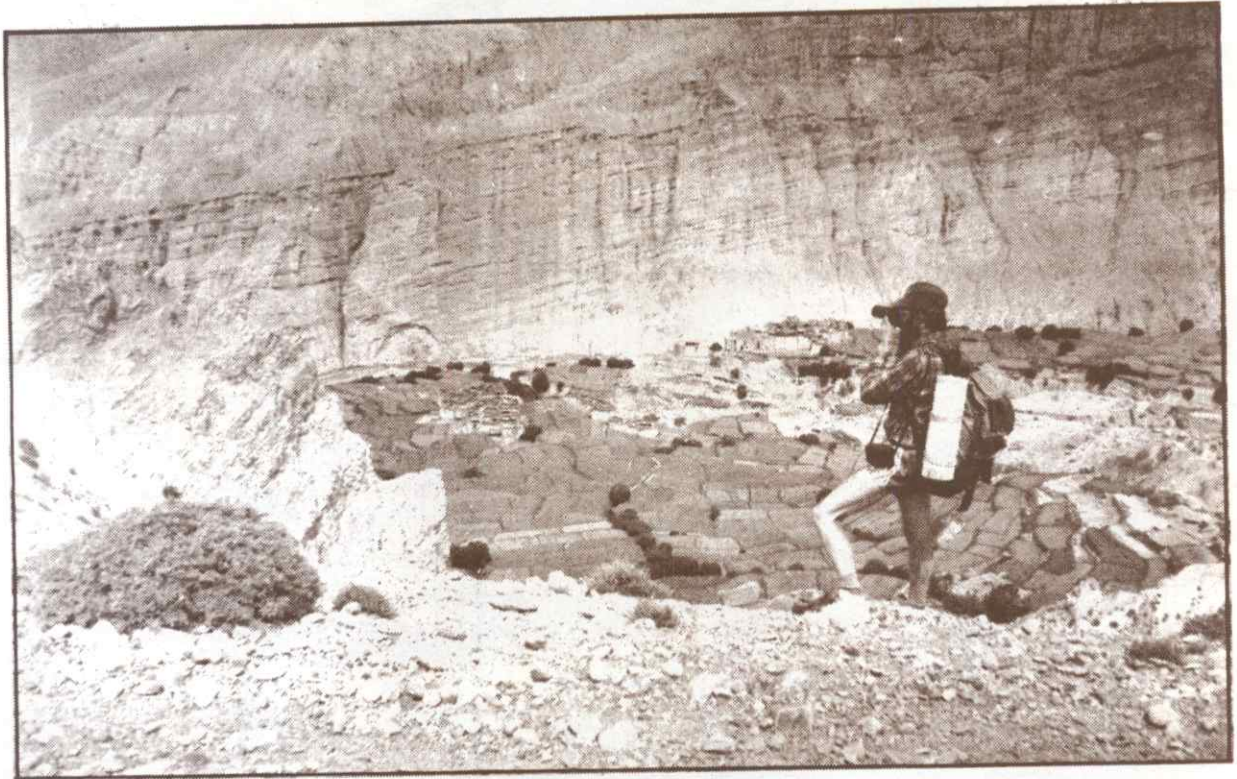
Jiná noc, svítí stejný měsíc, jen světla je méně a stíny jsou delší a Gotika na Maják není Česká hrana. Šaškujeme s Lišákem u kruhu už dobrou hodinu. Pochopitelně u prvního. Není to žádné dobrovolné vysedávání, nemůžeme totiž najít ten druhý. Měkké měsíční světlo se ukazuje jako pěkně záludné a ošidné, kdoví který ze spousty stínů kolem nás ukrývá ten kruh. Gotiku jsem lezl před lety, Lišák už "dávno", jak sám říká, ale oba víme, že ten nenalezitelný kruh leží na římse, a že to asi nemá cenu. Lesní tmavost je vlastnost lidí.

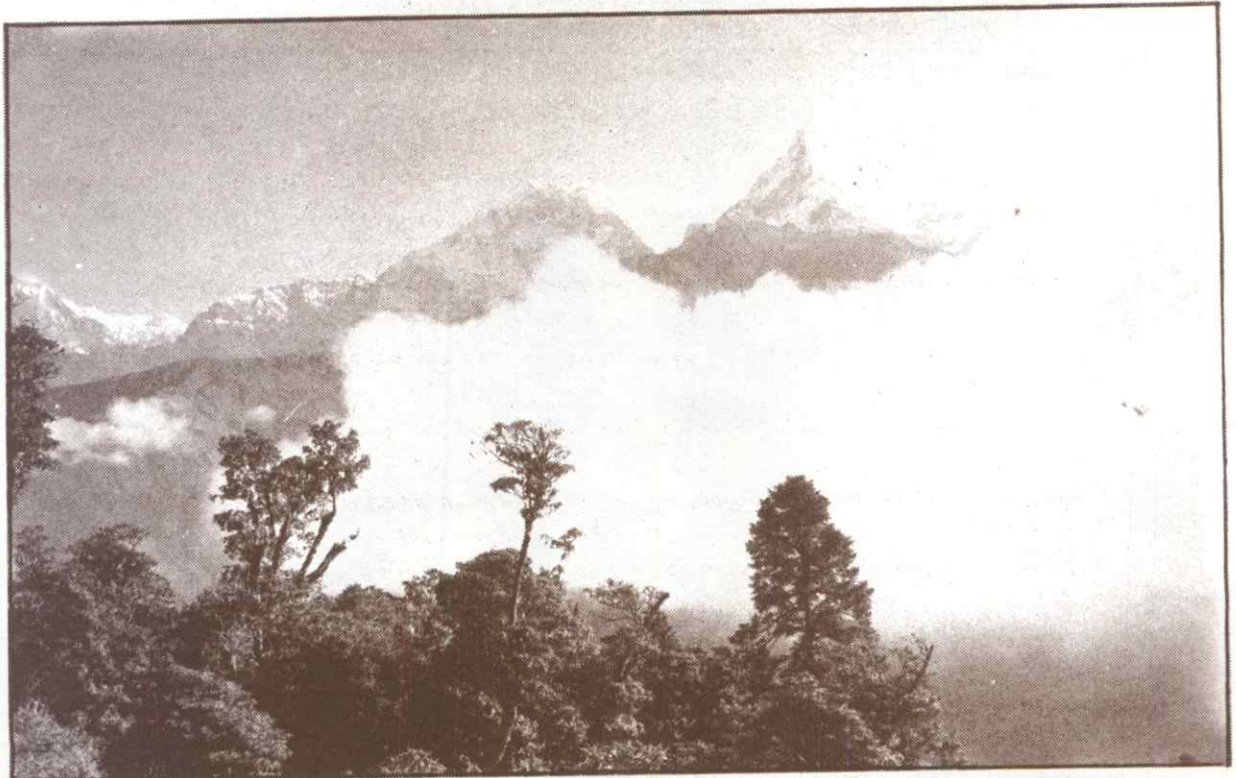
Ama Dablan

Na vrcholu Island Peaku

V kralovství Mustang

Masiv Anapurny

ská, a tak se střídavě pouštíme na výzvědy, zarputile osaháváme Maják kousek po kousku a pořád nic. Slanit se nám taky nechce, protože máme obavu o dostatečnou metráž lana. Nakonec stejně zla jmeného nezbyvá, troubíme k ustupu a svěřujeme se lanu, jehož spodní část mizí v černočerné tme. Přimo pod stěnou vytahujeme spacáky, a ten ziomyslný kruh nacházíme pár hodin poté, za světla. V noci jsme už byli několikrát nad ním, to je život...

Sedím u jiného prvního kruhu. Nemám ho rád, ač jsem ho s Vencou Chlumem zatloukal. Mokrát jsem k němu dolezi, mokrát od něj odlézal, mokrát kolem něj letěl, ale hlavně u něj bezmocně seděl, když Venca spadl až na podlahu a zlomil si ošklivě ruku. Jen to se mnou dvakrát škublo, když se utrhli hrot a praskly hodinky - jediné jistění ve stěně nade mnou. Potom Kokot na delší dobu osiřel. Mezitím plynuly uštky řeči, slova dávají slovo a překovávaly se plány už ukuté. Když se všechno dalo dohromady, vyšlo z toho najevo, že Venca už na Kokota kašle, zatímco Lišák by ho chtěl dolézt. Mně se na ten konec Sahary taky nechtělo, ale slíbil jsem poradenskou službu podloženou nalétanými metry. Všechno bylo jinak. Už s Vencou jsme byli přesvědčeni o nutnosti zatlučení dvou kruhů a třeba dodat, že Venca spadl ve chvíli, kdy o oprávněnosti druhého kruhu začal pochybovat. S Lišákem jsme už měli jasno, kudy cesta povede - odpadly nalétané metry z hluchých míst a hlavně jsme věděli, že druhý kruh tam být musí, protože celá horní část stěny byla nezajistitelná, a protože Kokož stojí ve svahu, první kruh je nevysoko, padá se při překročení určité hranice na zem. Vše tedy jasné, jen přijít a vylézt. Nápor probíhal hladce až do chvíle, kdy Lišáka, který dolezi na místo odkud spadl Venca, napadlo, že druhý kruh je zbytečný a zbytečný jsem byl já u kruhu. Vnitřně asi o správnosti svého rozhodnutí přesvědčen nebyl, protože se v šoku vypytaal, jak mohl spadnout, když zatloukal kruh. Vše bylo jasné - zlomený obratel, trup v sádrovém krunyři, celek v nemocnici. Šlo však o pouhé zdržení, Lišák napřesrok Kokota dolezi....

Noc v nemocnici je plná zvuků a nekonečná, spánek nepřichází. Převaluji se v posteli a vzpomínám na jinou nemocnici, jinou postel. ... Je návštěvní den, Lišák v krunyři si hoví a mně se chce tolik spát. "Uhni kousek", povídám a spokojeně se uvelebuji. "Konec návštěv", budí mě sestra. No to to ale uteklo, dívím se a Lišák má postel zase jenom pro sebe....

Mnoho myšlenek, nápadů a vzpomínek se honí hlavou, mnoho pocitů zmítá lidskou duší, ale dnes převládá pocit jediný - stesk. Lišáku, pobratime, věrný druhu na kostrbaté cestě životem, je to stesk už celoroční.

22. 4. 1988

C E S T Y P O D E V E R E S T E M

Josef Hloušek

Do Lukly se pro špatné počasí tři dny nelétalo. Ted je nad Kathmandu modré nebe. Sedíme s Vojtou Žákem hned za pilotem a dvanáctimístné letadlo Nepálských královských aerolinií se blíží k horám. Začínají se objevovat velká kupovitá oblaka. Stroj v nich občas zmizí, ale za chvíli zas kopírujeme tok divoké řeky a sledujeme, jak terasovitá políčka stále víc ustupují strmým skaliskám. Počasí se očividně horší a na této trase v komplikovaném horském terénu, kde navigaci nahrazují toky řek a průsmyky, je to na pováženou. Stále častěji mizíme v mracích a stále hlouběji pronikáme do hor. Když se občas protrhne oblačnost, registrujeme v povážlivé blízkosti křídel

skalní stěny. Nesnadné získávání lístků na tento let pomalu přestávám považovat za výhru a začínám tak trochu zévidět našim kamarádům kteří dali přednost pětidennímu pěšímu pochodu. Vletadle je hrobové ticho, s napětím sledujeme, jak se pilot s očima nalepenýma na sklo snaží prohlédnout mihu a každou chvíli horečně vyrovnává nekolidný let. Před námi se objevuje stěna, pilot zvedá stroj prudce vzhůru, stoupáme, otáčíme se a ve větší výšce se vracíme zpět. Mám dojem, že nějaký čas, než se vyjasní, letíme nazdař bůh. Přeletíme přes hřeben do dalšího údolí a rychle klesáme. Před námi se objevuje strán a v ní něco, co připomíná fotbalové hřiště. Tuším, že je to pověstné letiště v Lukle, kde místo čtyř letadel francouzské výroby přistávají už jen dvě. Pilot zapichuje stroj do stráně, několik drncnutí přes zpomalovací náspy, prudce točí do kolečka a najednou stojíme.

Nahazujeme na záda své dvacetikilové batohy a ptáme se na cestu do Namche Bazaru. Kvečer už platíme vstupné do Národního parku Sagarmatha. Sledujeme tok řeky Duth Kosí obklopené nádhernými jehličnatými lesy, přecházíme vesničky a visuté mosty... tak po téhle cestě stoupali Hilari a Tenzing, Bonington, Messner a taky Jožo Psotka a Zolo Demjan i kluci z bratislavské expedice, kteří teď kempují pod Everestem.

Druhý den po několika hodinovém stoupání přicházíme do známého střediska Šerpů Namche Bazaru. Dáváme si oběd v hotelu Khumbu. Fotografie na stěnách připomínají, že tu během svého pobytu v roce 1985 pobýval prezident Jimi Carter. Procházíme řadu malebných krámků s horolezeckou a trekařskou výzbrojí, kde je možné poměrně levně si řadu věcí zapůjčit. Čeká nás ještě daleká cesta. Je stále po mraku. Teprve při zpáteční cestě docenujeme, oč jsme byli ochuzeni. Stezka se teď klikatí po vrstevnici, několikrát se předcházíme se skupinou mladých Izraelců. Už u Anapurny tvořili asi třetinu všech cizinců a tvrdili nám, že tahle turistická invaze se netýká jen Himalaje, že stejné množství židů lze potkat i v Austrálii, Jižní Americe a kdekoliv jinde. Ne že by šlo o nějakou modu, ale po vogné, které se týká i dívek, prostě vyrazí každý tak na rok do světa a teprve pak, bohatší o řadu zkušeností nejružnějšího druhu, nastoupí do práce nebo na universitu. Říkají, pokud nejde o nějaký výmysl, že takové cesty na zkušenou se vyplatí ve svém důsledku jim, jejich zájemcům a podnikatelům i celému státu. Ale to už zadýchání od toho tlaceni a příhodinového kopce přicházíme ke skvostnému klášteru Tengboche znehášenému do oparu. Právě odsud vyráží mamutí francouzská filmařská expedice, balí se kabely, kamery, mikrofony i agregáty a Lámové v červených sukničích se dívají, jak moderní technika na hřbetech jaků míří v mlze směrem k Everestu. Za chvíli slyšíme už jen cinkání zvonců a citelný chlad nás zahání pod střechem "hotelu". Jakési kopřivy s rýží, které objednal Vojta k večeři, nepřispívají zrovna k regeneraci sil. Navíc se společně s námi ubytovali nosiči vracející se z expedice, tedy po výplatě, kteří vydatně po celou noc konzumují čang. Ráno se necítím příliš svěží. Přesto poměrně brzy přicházíme do Pangboche. Bydlí tu Šerpa Sundare, který už pětkrát stanul na vrcholu Everestu a další pozoruhodností je klášter, kde nám starý láma za dvě rupie vyndá ze skříně pravý skalp yetiho.

Spolu se dvěma yaky a jejich majiteli stoupáme dál proti proudu řeky Imja Tse a zároveň s lijákem, který se výše mění ve sněžení, dorážíme do Dingboche.

V začouzené chýši /hotelu/ s pohárkem horkého čaje je příjemně. Venku sněží, ale v noci se objevují hvězdy. Probouzíme se do chladného ale jasného rána. Dnes poprvé si připadám jako v Himalayi. Jsme obklopeni impozantními bílými stíty, kterým na jedné straně vévodí Amu Dablan a na druhé Lhotse. Cesta se tu rozděluje. Vlevo směřuje k Everestu a vpravo v závěru údolí vidíme náš cíl Island Peak. Někde uprostřed cesty k němu je poslední zastávka Dhukung.

Chceme dnes dojít až pod kopec a zítra se pokusit o výstup. Nad Chhukungem se chvíli povalujeme v záhonech bleděmodrých hořců a snažíme si je nacpat do objektivu spolu s Ama Dablanem. Na vršku morény zjišťujeme, že mezi námi a Island Peakem leží obrovský ledovec rozbrázděný stovkami trhlin, jezírek a seraků. Tudy cesta nevede. Ledová nahrautá ledovcem tvoří úzký dlouhý hřebínek ke Lhotse. Zde se má, je káň po něm půjdeme, obejdeme ledovec a dostaneme se do svahů Island Peaku. Cesta je úmorná a většinou nezřetelná. Je už pozdě odpoledne, když nám definitivně dochází, že Lhotse je už na dosah ruky, ale Island Peak stejně daleko. Souhlasím sice s Vojtou, že nic už lepšího nebyl nejbystřejší, ale nechce se mi dnešní den úplně promarnit. Když jsme takhle blízko, co takhle podívat se do base campu pod Lhotse. Odkládáme batohy pod zdánlivě dominantní skalisko a trmácíme se dál. Párkrát už jsme to chtěli otočit, ale nedá nám to. Už se začíná sáhnout káň, když nás hromady plechovek, odpadků a pár plosinek pro stany upozorňují, že jsme na místě. Tak v téhle špinavé, studené a semně kolíně bych nechtěl ztrávit ani den. Sestup jde mnohem rychleji, ale hledání batohů a potom i cesty nás zdržují natolik, že na dveře chatrče označené jako hotel Lhotse budeme až za hluboké tmy.

Přes dnešní nezdar a znatelnou únavu se rozhodujeme vstát hodně brzo a vyrazit pro změnu po správné cestě k Island Peaku. Joště před rozbrázkem si fotím úzký srpek měsíce posazený, jak je v těchto zeměpisných šířkách zvykem, pěkně naležato. Obcházíme ledovec a dříve se setrváváme. Díky Imja Tse. Orientujeme se občas podle mužika, který v té době podle yačích trusu. Cesta rychle ubíhá. Zdá se, že přestože o aklimatizaci a aklimatizování i rozchození. Ale když pod kopcem batohy, je už 10,30. Dohadujeme se, zda to má ještě nějaký smysl. Přece jen se zpravidla nastupuje brzo ráno, když z kopce vyjde slunce. No co, zkusíme to. Většinu věcí včetně spacího pytláku odložíme asi půl hodiny obcházíme kopec, než najdeme správnou trasu, a pak už rychle nabíráme výšku. Většinou se jedná o skaliska, potom už místy popolizání, ale to už je jenom karstická cesta. Míjíme stan a kus výš postavili dva lidé, číňan a Švýcar. Mají nás za bláznov a tvrdí, že se to nedá. Je asi 13,00 a v 18,00 hodin už bychom byli na vršku. Na vzdušné skalní okrajích se do teplého, na nohy koflacky a mačky, a teď se jedná o led. Nejdrůbež klíčujeme mezi trhlinami, a to už je jenom slab, kterým vedou stopy. Sněhu je tu málo, jenom tenký sypek šterku. Ani sníh moc nadržuje. Když se začne vzhůru, napřimujeme, shodujeme se, že takhle jsme si tohle představovali. Ještě rádi vytahujeme třicetimetrový nepřesný měřicí nástroj, který je spíše symbolické. Zdoláváme předposlední výškovou úroveň z blízkého se vítězství se mísí s obavami ze sestupu. Ještě se třese, a pak konečně vršek. Nádherné panorama, nádherný pocit. Už je to jakkoliv, jenom společný výstup udělá ze dvou známých kamarádů. Pár snímků a kousek čokolády. Slunce svítí, ale už začíná přituhnout a ze spoda, tak jako poslední dny každé odpoledne, se veškerá země, která za chvíli zahalí všechno kolem.

Obrovská partio slyšíme ještě za světla, a pak se zapjatými čelovkami klopytáme šerem níž a níž, pod kopce hledáme cestičku a asi za půl hodiny zase věci, které jsme si nechali v base campu. Začíná být tma, je asi 19,00 hodin. Co takhle jít spát do Chhukungu pod stromy? Jsme od rána už pěkně utahaní, a teď další tři hodiny tápeme přes ledovec. Kdo se někdy procházel po ledovci pochopí, kolik námahy musela štěstěna vynaložit, aby nás dovedla k cíli. Chýše je už zamčena, takže chvíli bušíme na dveře, než vzbudíme hoteliéra. Dnes toho bylo docela dost.

Ráno jsme kupodivu schopni pohybu, Sluníčko a bílé stíty nás řezou do očí. Jdeme se podívat pod Everest. Spíme v Lobuche, poslední

osadě vzdálené asi čtyři hodiny cesty od base campu. Od rána stoupáme a zase stoupáme. Obdivujeme mohutný ledovec Khumbu, Fumori, Nuptse a nejdnou ho vidíme. Zprvu jen špičku vykukující nad masivem Nuptse, které se pomalu zvětšuje, jak nabíráme výšku. Naším dnešním cílem je Kala Pattar, 5 400 metrů vysoký kopec, odkud je na Everest nejlepší pořívaná. Sedíme dost dlouho na vršku, fotíme... tak to je tady on, největší ze všech, jen pár vyvoleným je souzeno stanout na vrcholu, je téměř na dosah ruky - oltář všech horolezců. Tak jako mohamedán nemůže dojít dál než do Mekky i my cítíme, že jsme došli na konec své stezky.

To o čem jsme snili při prvních cestách do Skaláku, při četbě o prvních expedicích se naplnilo. Počítá se, že Duh Kosí jsme přišli na ledovec Khumbu a zítra dorazíme do Everest base campu /navštívit kamarády z Bretislavské expedice James/.

Večer v Lobuche jsme se sešli s ostatními členy z naší výpravy. Vílde sroubuje novou bombu na vařič, a protože je špatně vidět, nakládá se ke svíčke. Bomba vzplanula, rázem je celá ubytovna prázdná a cizinci z celého světa se tísní ve dveřích, aby dobře viděli, jak skončí jejich spacáky, batohy a taky pasy a peníze. Zařvu jen aut /když se nakopávám ohnivou kouli ven ze dveří. Dopadá na stěnu a následuje mohutný záblesk a exploze. Majitelka hotelu se nijak nezneklidňuje, jenom se mi posmívá, že mám chořelé vousy.

Proč nás tady už žádné dobrodružství nečeká, jdeme zítra zas někam jinam - do Kathmandu, New Dehli, do Agry, Bombaye a trošku si odpočinout na nejkrásnější pláži světa v Goa.

ODDÍLOVÉ VÝROČÍ 1988

Dne 17. ledna 1988 se tohoto na horolezce téměř neuvěřitelného úkolu zúčastnil v plné svěžesti náš dlouholetý předseda, zakladatel oddílu a nyní čestný člen Jaroslav Klenka. K tomuto výročí obdržel blahopřání a blahopřání. I my jsme se připojili s přáním pohody a zdraví na dalších letech.

Berte si příklad, kamáři!

ZPRÁVODAJ 88 Horolezecký oddíl TJ Tesla Žižkov

Počet výtisků: 100 kusů

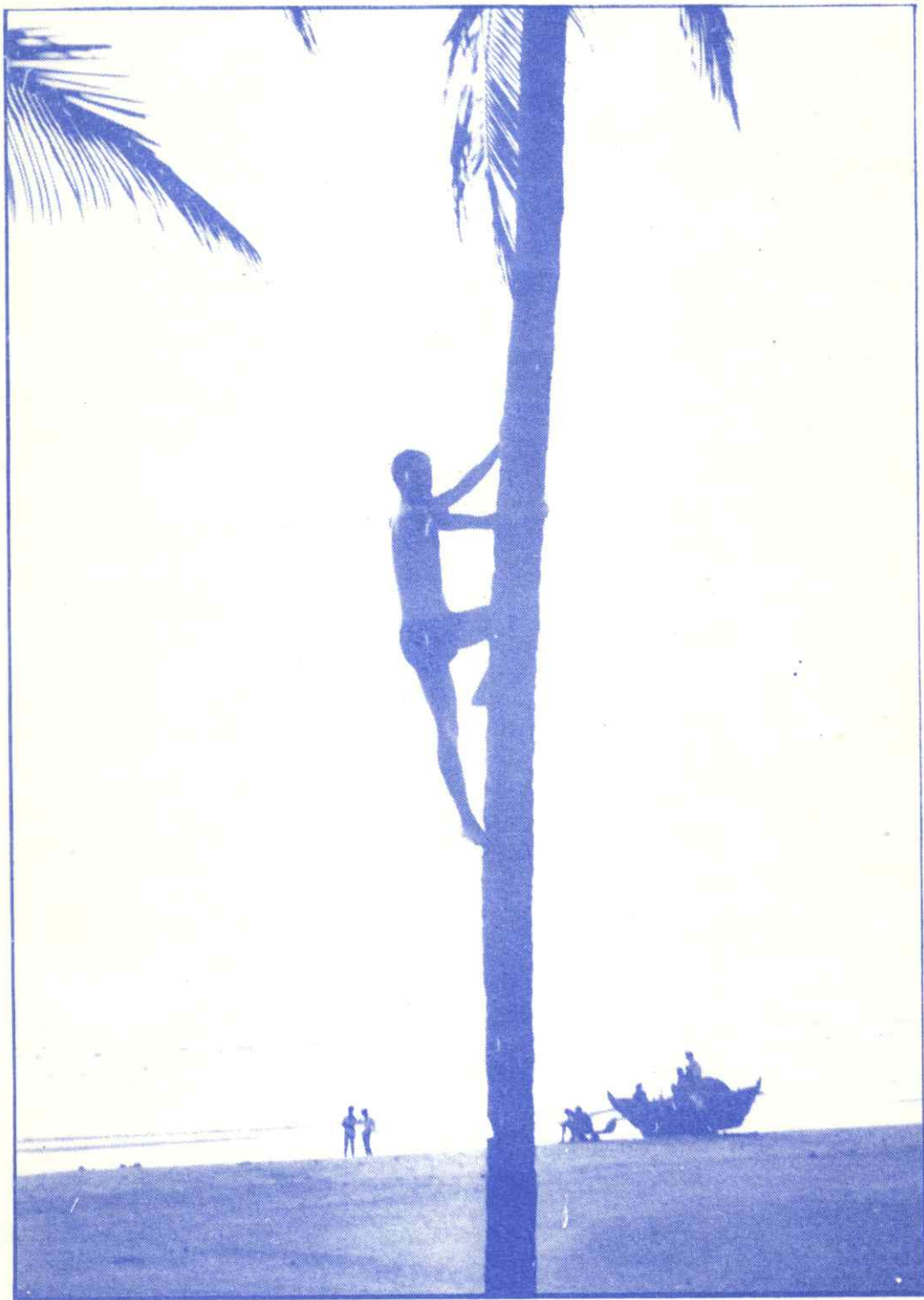
Počet stran: 22

Volné příloha: † /seznam a adresy členů/

Pouze pro členy horolezeckého oddílu TJ Tesla Žižkov

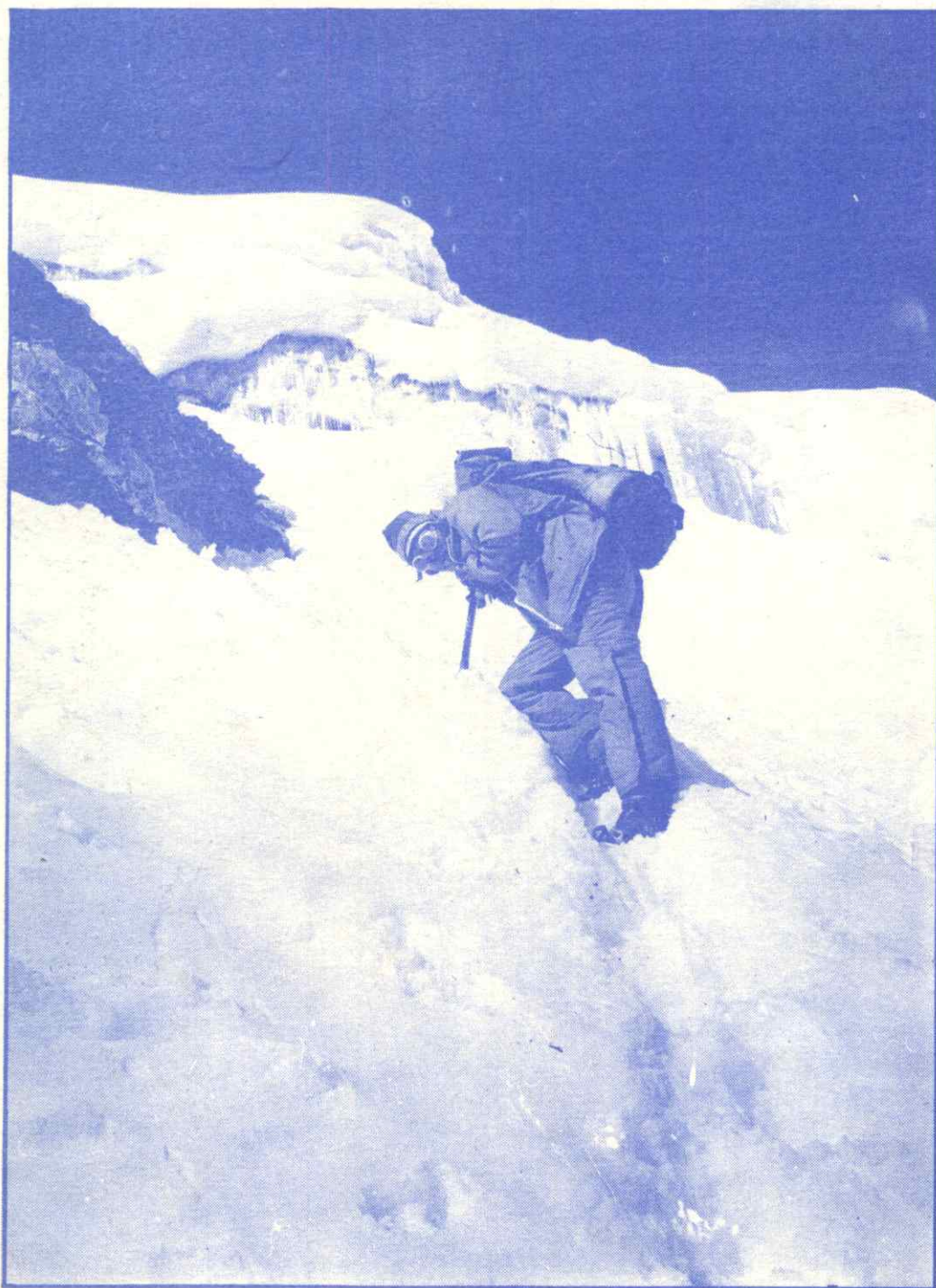
Tiskne: Reprografické středisko Tesla Strašnice k.p.

leden 1989

Lezení na plážích v Goa

Výstup na Island Peak
